Gn 39 - Potífarova žena a falešné obvinění

Děti stalo se vám už někdy, že vás někdo falešně obvinil, třeba váš sourozenec? Například řekl, že jste provedli něco, co jste neudělali? Svedl na vás něco, za co jste nemohli? Byli jste z toho smutní? Zažili jste něco takového?
Pokud ano, tak můžete dobře rozumět Josefovi, kterému se něco takového stalo. Dneska máme příběh o Josefovi a Potífarově ženě.

Jak víte, bratři Josefa prodali do otroctví a Josef byl jako otrok přiveden do Egypta. Tam si ho koupil faraónův vysoký důstojník Potífar. S Josefem to vypadalo moc špatně, byl v daleké cizí zemi a navíc tam byl jako otrok. Ale příběh zdůrazňuje, že **„Hospodin byl s Josefem!“** To se v dnešním příběhu opakuje celkem 4x opakuje. Dvakrát je to na začátku a dvakrát na konci. Takže to je něco velmi důležitého.

Domluvíme se na **hesle**. Pokaždé, když během vyprávění zvednu ruku, tak společně nahlas řeknete: **„Hospodin byl s Josefem!“**

Josef se tedy stal otrokem. Mohl se vztekat nebo brečet někde v koutě nebo mohl pracovat špatně. Být plný zlosti a hořkosti. Ale on dělal každou práci poctivě, nejlíp, jak uměl. Získal si tak důvěru svého pána. A také – zvednu ruku.

Takže Josef si získal důvěru svého pána. Jak se ta důvěra, kterou měl Potífar vůči Josefovi, projevila? Zkusíme si to znázornit. Ukážu dětem velký klíč a zeptám se: „Komu byste svěřili klíč od svého pokoje nebo od tajné skříňky s pokladem? Dali byste ho někomu, kdo lže nebo krade? Nebo jen někomu, na koho je spolehnutí?“

Potífar svěřil Josefovi klíče od všeho, co měl, protože mu plně důvěřoval. V tom se také projevovalo to, že – zvednu ruku.

Potífar viděl, jak se Josefovi daří každá práce a povýšil ho na správce celého svého domu. Josef se měl starat o všechno, co Potífar měl, s výjimkou Potífarovy ženy.

Potífarova žena viděla, jak je Josef šikovný a také, jak je hezký. Četli jsme, že „Josef byl krásné postavy, krásného vzhledu“. Chtěla ho mít jen pro sebe a den co den ho přemlouvala: „Podvedeme mého muže! Nikdo se to nedozví, bude to naše tajemství.“

Můžete si to představit třeba tak, že se vám líbí nějaká hračka a hrozně moc ji chcete mít. Ale vaši rodiče vám říkají, že ta hračka pro vás není vhodná a nechtějí vám ji koupit. Znáte to? Ale vy po ní velmi toužíte a musíte na ni pořád myslet. Tak takto nějak toužila Potífarova žena po Josefovi a opakovaně ho sváděla ke špatnosti.

Co udělal Josef? Odmítal její návrhy. Vysvětloval jí: „Můj pán mi svěřil klíče od všeho. Věří mi. Jak bych ho mohl zradit a udělat takhle zlou věc a provinit se tak i proti Bohu?“

Josef rozhodně nechtěl dělat Potífarovi za zády něco, co by se mu nelíbilo. Nechtěl zklamat jeho důvěru. Navíc dobře věděl, že takováto věc by byla i proti jeho Bohu.

Ale Potífarova žena mu nedávala pokoj. Čím více se jí Josef bránil, tím více po něm toužila. Jednoho dne, když se Josef staral o svou práci v domě a nikdo z dalších služebníků nebyl uvnitř, uviděla svou příležitost. Popadla Josefa za svrchní oděv a chtěla ho přinutit, aby jí vyhověl. Josef raději nechal svůj oděv v jejích rukou a utekl ven.

Paní Potífarová se velmi rozzlobila, začala křičet, přiběhli služebníci a ona Josefa obvinila, že jí chtěl ublížit. Josefův oděv pak použila jako důkaz proti němu. Ukázala ho pak i svému manželovi a Josefa obvinila: „Podívej, Josef mi chtěl ublížit! Když jsem křičela, tak mi zde nechal svůj oděv a utekl.“ Tomu se říká křivé obvinění.

Potífara pochopitelně rozzlobilo to, co mu jeho žena řekla o Josefovi, a nechal Josefa zavřít do vězení. Josef ztratil jeho důvěru, i když nic zlého neudělal. Naopak, Josef udělal správnou věc, nezradil, nelhal, byl čestný a poctivý, a přesto skončil za mřížemi. Byl tam teď úplně opuštěný? Zvednu ruku.

I ve vězení zůstal Josef pracovitý, poctivý a pomáhal ostatním. Netrvalo dlouho a velitel věznice si řekl: „Tomuhle člověku můžu věřit!“ A co myslíte, že udělal? Zase dal Josefovi klíč a svěřil mu starost o všechny vězně. Ukážu dětem opět velký klíč. Josef si opakovaně získal důvěru svých nadřízených, i když byl otrok nebo když se dostal do vězení.

Co se z tohoto příběhu můžeme naučit?

1. Někdy se může stát, že uděláte správnou věc, nechcete lhát nebo podvádět, a přesto na vás někdo svede něco zlého. Obviní vás z něčeho, co jste neudělali. Josefovi se to stalo. Josef se tak dostal do vězení, ale nepřišel o to nejdůležitější. Zvednu ruku.

2. Potífar si o Josefovi myslel, že je zločinec a nechal ho uvěznit, ale Bůh věděl, jak to bylo doopravdy, a neopustil ho ani ve vězení. A Josef si opět získal důvěru, tentokrát u velitele věznice. Hospodin tedy vidí, jak to je ve skutečnosti a taky se člověka zastane, i když to někdy dlouho trvá, než se to stane.

3. Josef je pro nás příkladem toho, že dokázal odmítnout špatnou věc, ke které ho Potífarova žena naváděla a pak dokonce i nutila. Když se nedokázal ubránit jinak, tak utekl. Někdy je tedy dobré utéct, když nám to pomůže, abychom se vyhnuli zlému jednání.

Zazpíváme nyní písničku, která vyjadřuje touhu po tom, aby nám Bůh pomáhal strávně se v životě rozhodovat, jmenuje se latinsky „de profundis“, což znamená „z hlubokosti“ a máme ji ve zpěvníku Svítá pod číslem 327.